

Blom: Jeg maa maasse begynde med at udtale, hvad jeg for Resten tror, jeg allerede har udtalt i Dag eller i alt Fald forrige Gang, da denne Sag var for, at der naturligvis ikke hos mig har været nogen- somhelst Tante om at reise nogen Anke mod den Anvendelse af Anklagemyndigheden og Dommermyndigheden, som er bleven gjort her i Landet i umindelige Tider. Jeg er fuldkommen beredvillig til at erkjende, at Anklagemyndigheden er brugt med stort Maadehold, og jeg er villig til at erkjende, at Dommermyndigheden i disse Forhold maasse er bleven brugt med for stort Maadehold. Foraa vidt kan jeg altsaa lade den ærede Justitsministers Angreb ligge. Den ærede Justitsminister vil fraskjende mig ethvert Skjøn om Straffelovsspørgsmaal og disse juridiske Spørgsmaal. Jeg indrømmer, at jeg ikke er Jurist. Jeg har ikke havt Andet med Straffeloven at gjøre end nogle Gange at anvende den selv som Bisidder i en Domstol. Men saa blottet for Begreb om Rettens Anvendelse, som den ærede Justitsminister antog mig for, tror jeg dog ikke jeg er. Jeg veed fuldkommen vel, at man ikke skal sammenligne to Straffebestemmelser alene ved at sammenligne deres Maximumbestemmelser, men at man tværtimod fortrinsvis skal tage Hensyn til Minimalstraffene, fordi det er dem, der væsentlig, i de allerfleste Tilfælde vilde blive anvendte. Jeg tror, at den ærede Justitsminister, naar han en Gang vil gjøre sig den Uleilighed at læse den Tale igjennem, jeg for holdt, ogsaa vil finde, at det har jeg ganske rigtig iagttaget, at holde mig væsentlig til Minimalbestemmelserne. Men det er netop i Minimalbestemmelsernes Forhold til den virkelige Forseelses Betydning, at jeg har fundet, at der er en Anomali, og jeg maa tilstaa, at jeg finder denne Anomali endnu er til Stede i Forslaget, som det ligger for. Hvad det angaar, at man ikke skal straffe Forsørerne til en Forseelse, naar man ikke straffer Forseelsen selv, indvendte den høitærende Justitsminister, at vi i Straffelovens Paragraf om Rufferi dog havde et Exempel paa, at man straffede Forsøreren, uagtet Forseelsen i sig selv ikke er strafbar. Dertil er dog at bemærke, at i Begrebet „Rufferi“ ligger der et ganske aparte graverende Moment ved Siden af Forseelsen, nemlig det, at Forsørelsen foretages for Pengevindings Skyld, og uden det vilde man dog vel næppe anse Rufferi for saa strafbart, som det er. Hvis Bindingsbegrebet ikke er indbefattet i Begrebet Rufferi, veed jeg ikke, hvorfor Udvalget sætter den Hale til § 182 i Straffeloven, som det har foreslaaet; for

saa maa de to Passus, baade den gamle og den nye, sige affurat det selv Samme.

Med Hensyn til Udvalgets § 2 bemærkede den høitærende Justitsminister, at Udbredelsen af utugtige Udbildninger længe har været Gjenstand for Straf, idet nemlig Straffeloven har fastsat en saadan, uagtet Presseloven ikke fastsætter den. Det finder jeg ganske naturligt. Enhver, som handler med et Billede, kan strax ved første Diekast, blot ved at se paa Billedet, gjøre sig bekendt med, om det er af et strafbart Indhold, eller om det ikke er det. Ganske anderledes forholder det sig for den, der handler med Bøger. Han har meget vanskelig ved det, eller det vil i de fleste Tilfælde være ham fuldstændig uoverkommelig. Derfor ligger det ganske nær, at Straffeloven har paalagt dem, der handle med Billeder, at de skulle se sig for, hvad det er for Billeder, de handle med, men ikke har paalagt Boghandlerne en lignende Pligt. Derimod maa jeg ganske tiltræde den ærede Justitsministers Ytring om, at Presseloven ikke er en saadan hellig Lov, at den ikke skulde kunne forandres, og jeg er fuldkommen villig til at gaa med til endogsaa meget betydelige Forandringer i Presseloven og i Straffeloven, naar jeg forøvrigt maa erkjende dem for rigtige og retfærdige. Jeg har saaledes ikke det Ringeste imod at skarpe Straffene for usædelige Bøger meget betydeligt, at borttage Bødestraffene og sætte Vand og Brød som ringeste Straf for Forfattere af usædelige Bøger, og hvis Justitsministeren vil indskrænke sig til at foreslaa, at foruden Forfatterne skulde ogsaa Forlæggerne af usædelige Bøger være ansvarlige for dem og kunne straffes, vil jeg være fuldkommen rede til at følge ham, thi jeg erkjender, at Forlæggeren af en Bog har en Forpligtelse til at vide, hvad der staar i den; men hvad jeg ikke kan erkjende, er, at den Boghandler, som blot handler med Bøger i Sortiment, ogsaa skal være forpligtet til at vide, hvad der staar i alle de Bøger, der passere ud og ind af hans Boglade. Jeg vil ligeledes være med til at styrke Justitsministerens Myndighed til at skride ind mod den usædelige Literatur, som indføres over Grændsen udenlands fra, og jeg kunde tænke mig forskjellige Maader, hvorpaa dette kunde ske. Jeg kunde godt finde mig i, at der blev givet Justitsministeren en betydelig ubvidet Myndighed til at skride ind mod den Slags Literatur og ligeledes mod den hjemmebagte Literatur af den Slags, men jeg kan blot ikke finde mig i eller tilraade, at man skulde lægge Ansvar for Literaturen, for Bøgenes Indhold, over paa Boghandlerne, det vil